

РЕШЕНИЕ

№ 2349

гр. София, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Геновева Йончева**

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1650** по описа за **2024** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на "България Еър" АД, подадена чрез юрк. З. Д., срещу решение № 90 от 05.01.2024 г. по НАХД № 10909/2023 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 7-ми състав, потвърждаващо Наказателно постановление (НП) № 284 от 17.07.2023 г. на началник Гранично полицейско управление (ГПУ) - С. към Регионална дирекция (РД) „Гранична полиция“ – Аерогари към Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДНП), МВР, с което на основание чл. 53, ал. 1 ЗАНН и чл. 51 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), на касатора е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 2 000 /две хиляди/ лева за извършено нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

Касаторът излага доводи за неправилност на атакуваното съдебно решение. Тезата му се основава на допуснато нарушение във връзка с изискванията за съдържание на НП и конкретно това по чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН. Посочва, че нормата е императивна и задължава органът да посочи изчерпателно и точно разпоредбите на закона, от които извлича административнонаказателна компетентност. Изразява позиция, че разпоредбите на чл. 20, ал. 1, т. 1 и чл. 8, ал. 1 ЗЧРБ, на които се позовава АНО, са

бланкетни и не съдържат конкретен състав на административно нарушение, поради което с позоваването им в НП не се изпълняват изискванията за пълнота на правното основание. Твърди, че вмененото на нарушение е описано лаконично, с което било нарушено правото на защита на жалбоподателя. Касаторът извлича аргументи и от регламентацията в чл. 1, ал. 1 и чл. 22 от Регламент (ЕС) 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 година относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите. Регламентът предвижда граничен контрол на лица, които пресичат външните граници на държавите членки на Съюза. Счита, че процесният случай не е такъв. Пътникът не бил преминавал външни граници, за да му е необходима виза. Обобщава, че не е осъществено посоченото от АНО административно нарушение, поради което моли за отмяна на обжалваното съдебно решение и на потвърденото с него НП.

Ответникът - началник ГПУ - С. към РД „Гранична полиция“ – Аерогари към ГДНП, МВР, в с.з. чрез юрк. Капранска, оспорва основателността на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на инстанционен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да обоснове извод за законосъобразност на НП, съставът на СРС, въз основа на приобщените с преписката писмени доказателства и събраните в производството гласни доказателствени средства, е установил от фактическа страна следното:

На 13.05.2023 г., около 15: 10 часа, св. А. Д.-В., в качеството си на командир на отделение към ГКПП-Аерогара С., била разпределена за извършване на проверки на втора линия на Аерогара С.. На същата дата с полет FB478 от Б. за С., обслужван от Авиокомпания „България ЕР“ АД, пристигнало лицето L. Le, род. на 11.03.1995 г., гражданство Китай, паспорт № EJ6361653, издаден на 02.11.2022 г., притежаващ еднократна "единна виза" виза тип С №[ЕИК], издадена на 25.04.2023 г. от КС на Ш. в Т., валидна от 27.05.2023 г. до 27.06.2023 г., с разрешен срок на пребиваване 17 дни. Съобразено е, че съгласно Решение № 284/12.04.2023 г. на МС (обн. ДВ бр. 36 от 2023 г.), когато гражданите на трети страни, притежаващи шенгенска "единна виза", за да влязат на територията на Р България, трябва първо да са използвали визата на територията на някоя от страните от Ш. пространство, св. А. Д.-В. установила, че горепосоченият гражданин имал шенгенска "единна" виза, но същата не била използвана на територията на друга държава от Ш. пространство.

На база горните си констатации св. А. Д.-В. издала по отношение на лицето L. Le, с гражданство Китай, Отказ за влизане в страната № 276 от 13.05.2023 г. в 15: 11 часа. На 06.06.2023 г., в качеството си актосъставител, св. А. Д.-В. издала на „България ЕР“ АД АУАН № 271/06.06.2023 г. за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, тъй като превозвач дружеството е превозило горепосоченото лице до Р България без валидна виза или разрешение за пребиваване, като е издал превозни документи – билет и бордна карта, при положение, че лицето не е отговаряло на изискванията на чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 6, т. б от Регламент (ЕС) 2016/399 и на

Решение № 284/12.04.2023 г. (обн. ДВ бр. 36 от 2023 г.).

Решаващият извод за правомерност на ангажираната на превозвача административнонаказателна отговорност е обусловен от преценката на съда, че в процесния случай нарушението е доказано от обективна страна - жалбоподателят е допуснал превоз на пътник без да установи наличието или валидността на документа за пътуване на пътника L. Le. Ето защо, при ирелевантност на субективната съставомерност на деянието, първоинстанционният съд е пристъпил към проверка на посоченото в НП числово изражение на имуществената санкция, която е констатирал, че е в минималния предвиден в закона размер.

Допълнено е, че България, съгласно Регламент (ЕО) № 562/2006 и Регламент (ЕС) 2016/399, макар и държава-членка на ЕС, не е страна-членка на Ш. пространство и няма "вътрешни граници" с други държави от това пространство по силата на чл. 2, т. 1 от Кодекса на шенгенските граници. В този смисъл при полета си от летище Б. (на територията на държава от Ш. пространство) към летище С., посоченият в атакуваното НП гражданин на Китай е пресякъл "външна граница" по дефиницията на Регламент (ЕО) № 562/2006. Последното е задължавало превозвача „България Ер“ АД да осъществи проверка за валидна виза на лицето, съобразно съответния тип виза. В АУАН и НП изрично е цитирано Решение № 284/12.04.2023 г. на МС (обн. ДВ бр. 36 от 2023 г.) за изменение и допълнение на Решение № 459 на Министерския съвет от 2014 г. за одобряване прилагането на Решение № 565/2014/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. (ДВ, бр. 56 от 2014г.) и за отмяна на Решение № 48 на Министерския съвет от 2012 г. за прилагане на безвизов режим към притежателите на валидни единни (шенгенски) визи, валидни визи за дългосрочно пребиваване и разрешения за пребиваване, издавани от държавите членки, които изцяло прилагат достиженията на правото от Шенген, както и от Швейцария и Л., съгласно което Република България ще счита за равностойни на своите национални визи за транзитно преминаване или за планиран престой на своята територия, ненадвишаващ 90 дни в рамките на период от 180 дни, следните документи, издавани от държавите членки, които прилагат изцяло достиженията на правото от Шенген, независимо от гражданството на техните притежатели: а) "единна виза" по смисъла на чл. 2, т. 3 от Визовия кодекс, валидна за две или за многократни влизания, и след като е била използвана веднъж за влизане в държава, прилагаща изцяло достиженията на правото от Шенген. Превозвачът е следвало да отчете, че гражданинът на Китай е притежавал шенгенска "единна виза" виза, но не е използвал преди това визата на територията на някоя от страните от Ш. пространство, поради което е следвало да приложи чл. 20, ал. 2 от ЗЧРБ и за своя сметка да го върне в държавата, от която е бил транспортиран.

С тези мотиви е извел краен извод за законосъобразност на НП.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Между страните не е налице спор по фактите. Същите вярно са отразени в НП и правилно установени от СРС. Спорът е по приложението на материалния закон, като преди всичко съдът следва да обсъди възраженията на касатор в контекста на изискванията в ЗАНН за необходимо съдържание на НП.

Несподелима е в тази връзка тезата на касатора за допуснато нарушение на чл. 57, ал. 1 ЗАНН и конкретно т. 6 от цитираната разпоредба. В АУАН и НП вмененото нарушение е описано по идентичен, ясен и безпротиворечив начин, който в противоречие с доводите в жалбата не е засегнал правото на защита на лицето. АУАН

и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание съгласно чл. 42 и чл. 57 ЗАНН - съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителя по съответния за това ред, посочен е издателя на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, че да бъде разбрано от нарушителя. Дадената цифрова правна квалификация съответства на конкретното деяние.

Съгласно чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ превозвач, който превозва по суша, по въздух или по вода до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата, е длъжен да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, както и дали същите съдържат явни преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, следи от подмяна на снимката, както и дали изображението на снимката позволява установяване на самоличността на притежателя.

Според чл. 19, ал. 1, т. 1 с.з. чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава е необходима. Разпоредбата на чл. 8, ал. 1 ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Не са предвидени изключения, при които чужд гражданин може да влезе на територията на страната без редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване.

Съгласно легалната дефиниция, дадена в § 1, т. 3 ДР на ЗЧРБ "паспорт или заместващ го документ за пътуване" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в която може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл.

Нарушаването на цитираните императивни правила се санкционира с разпоредбата на чл. 51 ЗЧРБ, съгласно която превозвач, който не изпълни задълженията си по чл. 20, се наказва с глоба или с имуществена санкция в размер от 2000 до 10 000 лв. за всяко превозвано лице.

Тезата на касатора се основава на убеждението му, че нормата на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ е бланкетна и не съдържа самостоятелен състав на административно нарушение. Това становище на касатора е неправилно, т.к. не съответства на съдържанието на обследваната разпоредба. Същата вмениява изрично задължение за превозвача, нарушаването на което е основание за ангажиране на административнонаказателната му отговорност по чл. 51 от ЗЧРБ. Наред с това, в АУАН и НП изрично е направено позоваване на изискването на чл. 6, ал. 1, б. „б“ от Регламент (ЕС) № 2016/399 - при планиран престой на територията на държавите членки с продължителност не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период, при което се отчита 180-дневният период, предшестваш всеки ден от престоя, за влизането на гражданите на трети страни се прилагат следните условия: да притежават валидна виза, ако такава се изисква съгласно Регламент (ЕО) № 539/2001 на Съвета, с изключение на случаите,

когато те притежават валидно разрешение за пребиваване или валидна виза за дългосрочно пребиваване.

В случая китайският гражданин L. Le не е притежавал валидна виза или разрешение за пребиваване, като това е следвало да бъде установено от превозвача преди да извърши услугата по превоза.

Не се споделят доводите на касатора, че при преминаването на вътрешни граници виза не се изисква. Република България е страна - членка на ЕС, но не е страна - членка на Ш. пространство и няма вътрешни граници с другите държави от него съгласно Регламент (ЕС) № 562/2006 г. и Регламент (ЕС) № 399/2016 г. на Европейския парламент и съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекса на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници). В този смисъл, при полет от летище в Ш. пространство към летище на територията на Република България, съответният пътник пресича външна граница, а при кацане в Република България следва да притежава валиден документ за пътуване и виза, даваща му право да пребивава законно на територията на Европейския съюз (извън страните от Шенген.)

Следователно превозвачът е бил длъжен да извърши проверка на пътника дали притежава валидна виза или разрешение за пребиваване, преди да издаде превозен документ - билет и бордна карта. Като не е осъществил тази проверка, касаторът е допуснал нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя и правомерно с НП е определена в тежест на „България Еър“ АД имуществена санкция по чл. 51 ЗЧРБ в минималният размер от 2 000 лева.

По изложените съображения и при липсата на касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК, настоящият съдебен състав намира, че проверяваното съдебно решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за разноси, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на Главна дирекция "Гранична полиция" при МВР следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационна инстанция в размер на 80 (осемдесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-во АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, IX-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 90 от 05.01.2024 г. по НАХД № 10909/2023 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7-ми състав.

ОСЪЖДА "България Еър" АД да заплати на Главна дирекция "Гранична полиция" при Министерството на вътрешните работи разноси във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.